

C – Příběh cíl

Příběh k Biblickým kartám – biblické abecedě. Karty jsou na webu Dětského odboru –

www.cb.cz/deti

Výlet do hor – běžím, ale ne bez cíle

Záříjové ráno se ohlásilo slunečnými paprsky. Petr, Anička, Simona a Ondra byli moc rádi. S partou horolezců byli na soustředění v horách a na tento den si naplánovali výstup na vysoký horský štít, který se tyčil k nebesům nedaleko o jejich chaty. Když se slunce vyhoupllo nad obzor, byli dávno už na cestě. Vstávali brzy, protože věděli, že pokud chtějí opravdu zvládnout cestu až na vrchol a zpět, nemohou si polenošit v postelích. Cíl měli jasný. Zbývala jediná otázka, kterou měli vyřešit: kterou cestou se na vrchol vypraví.

Bavili se o tom už včera večer. Petr s Aničkou tvrdili že lepší cesta na vrchol bude jižní trasou. Podél Javorového potoka, pak pěšinou ke skalní věži, po náhorní plošině přes Soví sedlo, a pak už ostrým stoupáním přímo na vrchol. Simoně a Ondrovi se však tento plán nezdál. Měli za to, že lepší bude jít východní stěnou hory. „Je to sice náročnější terén“ říkal Ondra, „za to však je ta cesta kratší a na východní straně také nebývají tak často mlhy, které se zvedají nad přehradou na jihu.“ Dlouho se o tom bavili, co je výhodnější, zda cesta pozvolnější a delší a nebo kratší a strmější, ale k ničemu to nevedlo. Rozhodnutí, kterou cestou půjdou, tak nechali na ráno.

Když přišli na rozcestí u Javorového potoka přišel Petr s návrhem. „Dáme si závod. Přemýšlel jsem o tom, že když se nedokážeme domluvit, kterou cestou se vydat, tak se můžeme rozdělit. Já s Aničkou půjdeme podél potoka jižní trasou, a vy dva běžte východní stěnou. Máte sice kratší cestu, ale to ostré stoupání a pak ty dva převisy, které máte před sebou vás určitě zdrží. Na vrcholu se ukáže, kdo zvolil lepší trasu.“ Všichni čtyři byli zkušenými horolezci a tak se Petr nebál navrhnout se rozdělit, což se jinak v horách nemá, aby nikdo nezůstal bez pomoci. „Dobrá,“ řekl Ondra, „jsem pro, kdo první na vrcholu vztyčí vlajku je vítěz. Pamatujme však na to, že nejdůležitější není dojít nahoru, ale dojít v pořádku do chaty. To jen abychom kvůli nějakému závodění neudělali zbytečnou chybu, která by nás mohla mrzet.“

Petr s Aničkou tedy pokračovali údolím potoka. Snažili se jít co nejrychleji, vždyť jde přece o závod. Sluníčko už mezi tím začalo pěkně hřát a příroda se probouzela do krásného dne. Asi za hodinu došli k odbočce ke Skalní věži. „Možná, že až vyjdeme z lesa, tak je uvidíme ve stěně“, řekla Anička. „Docela by mě zajímalo jak už jsou vysoko“. „Ale nesmíme se moc dlouho zabývat jejich hledáním, i nám jde o čas“ odpověděl jí Petr. Když však po několika minutách vyšli z lesa zjistili, že je ve skalní stěně nevidí. Vítr mezitím přivál do hor lehounké mlžné mraky, a tak viděli jen obrysy hor. Nemohli tedy zahlédnout ani červenou Ondrovu bundu ani oranžový batoh, který měla Simona

na zádech. „To je škoda“, ale nedá se nic dělat“ řekla Anička a pospíchala za Petrem. „Doufám, že mlha nezhoustne“ říkal si Petr. Věděl, že by se to klidně mohlo stát. Cestou od Skalní věže k Sovímu sedlu bylo velmi snadné zabloudit, cesta tu vedla přes náhorní plošinu, byla úzká a ztrácela se v kamení. Pokud nebude vidět vrchol, cíl, ke kterému směřovali, velmi snadno se dá odbočit z cesty a na místo k Sovímu sedlu by se mohli dostat úplně jinam. Petr tohle dobře věděl, proto pokračoval rychle vpřed. „Počkej na mne“ volala za ním Anička, „ženeš jako blázen, nestačím ti“. Petr tedy zpomalil a nabídl se, že vezme i něco z Aniččina batohu, který byl pro ni čím dál tím víc těžší. V batozích měli nejen jídlo, ale i horolezecké vybavení pro případ, že by došlo k něčemu neočekávanému.

Ke Skalní věži se dostali okolo jedenácté hodiny. Chvíli si odpočinuli, nasvačili se a vyrazili dál. Mlha mezi tím však houstla víc a víc. „Vrchol už není vůbec vidět“ řekla náhle Petrovi Anička. Petr si uvědomil, že to, čeho se bál se náhle stalo skutečností. Mohli jen doufat, že půjdou dobrým směrem. „Ještě před chvílí vidět byl, a nemůže to být už daleko“ vzbuzoval Petr v Aničce naději, „Cesta k Sovímu sedlu trvá asi 1,5 hodiny a my musíme být už za půlkou, půjdeme dál“. Pokračovali tedy v cestě. Anička si nebyla tak jistá jako Petr. Věděla, že chodit v horách v mlze bezpečné opravdu není. Své obavy si však nechávala po sebe. Petr byl přece kluk a je starší a tak určitě ví, co dělá.

Ani Petr si však jistý nebyl. Snažil se dávat pozor na nejmenší stopy, kudy by mohla stezka vést, ale kameny byl jeden jako druhý a mlha houstla víc a víc. Asi z půl hodiny bylo vidět tak na třicet metrů před sebe. Petr už tušil, že nesměřují k Sovímu sedlu. Cesta se tam totiž posledních asi 100 metrů prudce zdvihala a oni jdou stále téměř po rovině. I Anička tušila, že je něco v nepořádku. Chvíli ještě šli, ale pak se zastavili, aby se poradili. „Nejlepší bude zůstat tady a počkat, až se mlha zvedne,“ rozhodl Petr“. „Cestu zpět ke skalní věži teď nemáme šanci najít. Nemůže to trvat dlouho, a kromě toho pro případ nouze tu máme nějaké vybavení.“ Aničce nezbývalo nic jiného než souhlasit. Sedli si tedy na kámen. Snědli tedy každý jednu sušenku čokolády a poslouchali šumění větru a doufali, že vítr tu hustou mlhu rozežene.

Ondra se Simonou moc nespěchali. Věděli, že zdolání dvou skalních převisů je bude stát dost sil a tak jimi zbytečně neplýtvali. Nakonec je však v pořádku zvládli. Když se přehoupli přes ten druhý a chvíli nabírali dech, uviděli, že jižní strana hory se pomalu noří do mlhy. „Doufám, že Petr a Anička nebudou mít problémy,“ řekla Simona „mlha padá docela rychle, snad nepřijde i k nám.“ „Sem asi ne,“ řekl Ondřej, tady jsme víc chránění stěnou, ale stejně raději pospíšíme.“ A tak stoupali rychle na vrchol, který se před nimi tyčil k nebi.

Na vrcholu se dlouho nezdržovali. Jasně rozpoznali, že jsou tu první. Po Petrovi a Aničce tu nebyly žádné stopy, žádná vlajka tu nevlála. Jen prázdná plastová láhev od pití, kterou tu nechali předchozí návštěvníci. „Dolů půjdeme jižní trasou“, rozhodl Ondřej. „Třeba na ně narazíme cestou,

a nebo se s nimi setkáme v chatě – možná to vzdali, když začala padat mlha. Klesali tedy po hřebeni k Sovímu sedlu, nad který už se válely chuchvalce mlhy. „Od Sovího sedla ke Skalní věži budeme muset dávat pozor, abychom nezabloudili“ říkala Anička Ondrovi“. „Neboj se, mám kompas,“ odpověděl Ondra. „Když se podíváš, tak Skalní věž je přímo na východ od Sovího sedla, neměli bychom zabloudit“. Prudké klesání od Sovího sedla zvládli během několika minut, pak následovala cesta po náhorní plošině. Ondřej se díval na kompas a dával pozor, aby se nevychýlili z východního kurzu.

Petra a Anička mezi tím trpělivě čekali. Mlha je stále věznila ve svém mléčném vězení. Minuty se vlekly jedna za druhou a Anička už v duchu viděla, jak tu provizorně budou muset nocovat. Náhle však uslyšeli v mlze nějaké hlasy a zvuk bot krácejících po kamenitém povrchu. „Pomoc“ vykřikla Anička, nechtělo se jí už čekat v mlhovém žaláři. Petrovi se nechtělo volat, nerad si přiznával, že potřebuje pomoc. Nakonec však byl rád, že Anička zavolala. Hlasy se přibližovali a Petr s Aničkou v nich rozpoznali hlasy Ondry a Simony. Ondra se Simonou se divili, co tam dělají, proč čekají na místě a nejdou zpátky do chaty. „Nevíme kam“, řekl Petr – „snažili jsme se jít k vrcholu, ale ztratil se nám v mlze, chvíli jsme ještě šli, ale pak jsme to raději vzdali. A jít zpátky do chaty tak nešlo, nevíme kterým směrem“. „Byli jste jen kousek od cesty“ odpověděl mu Ondra. „Skalní věž je tímhle směrem a nemůže být už daleko“. Vyrazili společně vytčeným směrem a asi za 25 minu byli opravdu u Skalní věže. Do chaty už byla cesta jasná.

„Závod jste vyhráli“ pogrataloval Petr Ondřejovi. „No hlavní je, že jsme všichni v chatě zpátky a v pořádku“ odpověděl mu na to Ondřej. „My jsme měli štěstí, že jsme měli vrchol stále v dohledu. - tak třeba příště vyhrajete zase vy.“

Celek (i s kartami) je k dispozici na <http://cb.cz/deti/clanky/vyucovani/biblicke-karty-prsi-s-biblickou-abecedou>